

Ametrická notace

Rytmicky uvolněná hudba bez určení metra se běžně vyskytuje v koncertních kadencích či operních recitativích, v cembalových preludiích Louise Couperina atd.

V průběhu dvacátého století (zejména začátkem druhé pol.) nabyla na významu a rozvinula se do větších forem.

Tohoto prostředku užívali různí autoři různým způsobem. Původním cílem u Johna Cage bylo zrušit vzájemnou závislost a podřízenost zvuků, tedy jakékoliv rytmické vztahy. Proto použil chronometrického času.

Začátkem padesátých let Earle Brown zavedl tzv. „proporční notaci“, v níž je trvání zvuku vyjádřeno délkou horizontálního znázornění tónu. Tento typ notace, založený na odhadu proporcí, se rychle rozšířil a v různých modifikacích se dodnes používá.

Později další autoři využívající této inspirace hledali různá kompromisní řešení v podobě rozmanitých rastrů, které časové rozložení zvuků upřesňovaly. V některých skladbách Iannise Xenakise je jako rastru použito šestnáctinových hodnot, čímž je dosaženo vyšší míry upřesnění.

Jaroslav Šťastný